

P. C. Cast ir Kristin Cast

GUNDOMO I

nakties
namai

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Zoja

Nakties dangų virš Tulsos nušvietė stebuklingas pusbėnulis. Jo šviesoje plikledis, padengęs miestą ir benediktinių abatiją, kur ką tik grūmėmės su puolusiu nemirtinguoju ir nenaudėle Vyriausiąja kunige, mirgėjo taip, kad viskas aplink atrodė paglostyta Deivės. Pažvelgiau į mėnesienos apskritimą priešais Marijos grota, galios vietą, kur ką tik, kad nugalėtų neapykantą ir tamsą, įsikūnijo ir susivienijo Dvasia, Kraujas, Žemė, Žmogiškumas ir Naktis. Aukštai ant pakylės grotoje Marijos atvaizdas, apsuptas akmeninėmis rožėmis, atrodė lyg sidabrinis švyturys. Dirstelėjau į skulptūrą. Marijos veidas buvo ramus; lediniai skruostai žvilgėjo, lyg būtų tykiai verkusi iš džiaugsmo.

Pakėliau akis į dangų. *Ačiū*. Mintyse sukalbėjau maldele dailiam pusbėnuliui, simbolizuojančiam mano Deivę Niktę. *Mes gyvi. Kalonos ir Neferetės nebėra.*

– Ačiū, – sukuždėjau mėnuliui.

Klausyk širdies...

Mane užliejo žodžiai, švelnūs ir meilūs lyg vasaros vėjo šnare nami lapeliai, paglostė mano sąmonę, tad protu juos vos pajutau, tačiau pakuždėtas Niktės priesakas įsispaudė sieloje.

Staiga supratau, kad aplink esama daug žmonių (na, vienuolių, jauniklių ir keleto vampyrų). Girdėjau šūksnius, kalbas, rau-

das ir net juoką, skardenantį naktį, bet sklindantį lyg iš tolo. Tą akimirką tikras man atrodė tik mėnuo danguje ir randas, besidriekiantis nuo vieno mano peties per visą krūtinę ligi kito. Atsakydamas į mano tylią maldele, jis ėmė dilgčioti, bet ne iš skausmo. Visai ne. Pažinau tą šiltą tirpimą ir neabejojau, kad Niktė ir vėl Pažymėjo mane kaip savą. Žinojau, kad, jei pažvelgčiau po marškinių apykakle, išvysčiau naują tatuiruotę, puošiančią tą ilgą bjaurų randą egzotiškais safyrų pynučiais – ženklui, įrodančiu, kad einu Deivės keliu.

– Erikai ir Hitai, pasiimkit Stivę Rei, Džonį B. ir Dalasą, pasikui patikrinkit abatijos pakraščius, ar kur nesislepia koks Juodvarnis pašaipūnas, – suriko Darijus, ir aš atsitokėjau iš šiltos, švelnios maldelės nuotaikos, o atsipeikėjus dingtelėjo, kad per garsiai pasileidau *iPod*, nes užplūdo triukšmas ir bruzdesys.

– Bet Hitas žmogus. Juodvarnis pašaipūnas kaipmat jį pritrėkš.

Žodžiai išsiveržė iš burnos, man nespėjus užgniaužti, be menkiausios dvejonės įrodydami, kad moku būti tikra pusgalvė ne vien tada, kai spoksau į mėnulį.

Hitas, žinoma, pasipūtė kaip rupūžė.

– Zo, aš tau ne koks pašlemėkas!

Erikas, aukštas suaugęs nusiteikęs peštynėms vampyras, pašaipiai prunkštelėjo ir atsakė:

– Ne, kad tave kur, tu žmogus. Pala, bet tai ir *reiškia*, kad esi pašlemėkas!

– Mat kaip, vos nugalėjome blogiukus, o Erikas ir Hitas jau kimba kits kitam į atlapus. Siaubas, kaip nuspėjama, – pareiškė Afroditė, neprilygstamai pašaipiai vyptelėdama ir artindamasi prie Darijaus, bet išvydus Erebo sūnų jos veidas persimainė. – Klausyk, gražuoli, kas čia dabar?

– Nesirūpink dėl manęs, – atsakė Darijus. Jis pažvelgė jai į akis,

ir jiedu pasiuntė šilčiausius jausmus tiesiog oru, bet užuot ėmęs labai šlykščiai bučiuoti Afroditę, Darijus įsmeigė akis į Starką.

Afroditės žvilgsnis irgi nukrypo į jį.

– Vaje, fui. Tavo krūtinė kaip reikalas paskrudinta.

Džeimsas Starkas stovėjo tarp Darijaus ir Eriko. Na, gerai, *stovėjimu* to nepavadinsi. Starkas lingavo ir vos laikėsi ant kojų.

Nekreipdamas dėmesio į Afroditę, prašneko Erikas:

– Darijau, gal vesk Starką vidun. Aš surasiu Stivę Rei ir palai-kysiu tvarką čia, – jis kalbėjo normaliai, bet lyg dičkio, įsigeidusio vadovauti, balsu, o kai dar nuolaidžiaudamas pridūrė leisiąs padėti ir Hitui, tikrai atrodė pasipūtęs subingalvis.

– Tu *leisi man* padėti? – įniršo Hitas. – Aš tau kaip leisiu, tai žinosi!

– Klausyk, kuris iš jų tavo vaikinas? – paklausė Starkas. Net ir baisiai sužeistas, jis žvelgė man į akis. Jo balsas džeržgė, jis atrodė labai nusilpęs, bet akys linksmi švytėjo.

– Aš! – vienu balsu atsakė Hitas su Eriku.

– Ak, Zoja, kad tave kur, jie abu pusgalviai! – pareiškė Afroditė.

Starkas ėmė kikenti, užsikosėjo, paskui pradėjo skaudžiai gaudyti orą. Akys užvirto, ir jis suglebo lyg skudurinė lėlė.

Mitriai, be jokių pastangų, kaip moka Erebo sūnūs, Darijus sučiupo krintantį Starką, kol šis nenuvirto ant žemės.

– Neškim jį vidun, – pasakė Darijus.

Mano galva, regėjos, sprogs. Suglebęs Starkas atrodė tikrai merdėja ant Darijaus rankų.

– Aš... aš nė nežinau, kur čia ligoninė, – pralemenau.

– Nieko tokio. Paprašysiu pingvinės parodyti, – tarė Afroditė. – Ei, vienuole! – suriko ji ant vienos pasipainiojusios sesers juodais ir baltais apdarais, skubančios iš abatijos, kovos sąmyšiu virtus sąmyšiu po mūšio.

Darijus nusiskubino su vienuole, Afroditė nusekė paskui. Karys pažvelgė per petį.

– O tu su mumis neisi, Zoja?

– Kai tik galėsiu.

Nespėjus aprėkti Eriko ir Hito, visus išgelbėjo man už nugaros pasigirdusi oklahomietiška tarmė.

– Keliuok su Darijum ir Afrodite, Z. Aš sutvarkysiu Buką ir Bukesnį ir išvaikysiu visus baubus.

– Stive Rei, tu pati geriausia draugė iš visų geriausių draugių.

Apsigrėžiau ir skubiai ją apkabinau džiaugdama, kad ji tokia tvirta ir sveika. Tiesą sakant, Stivė Rei pasirodė tokia normali, kad mane net nusmelkė negeras jausmas, kai ji atsitraukė ir išsišiepė, o aš pirmą sykį išvydau raudonas tatuiruotes, nusidriekusias nuo pilnavidurio pusmėnulio jai ant kaktos į abi veido puses. Mane pervėrė nerimas.

Nesupratusi mano dvejonių ji tarė:

– Nesijaudink dėl tų vėplų. Jau imu įprasti juos taikyti.

Man stovint ir žiopsant platus draugės šypsnyš išblėso.

– Juk žinai, kad močiutė sveika, ar ne? Kramiša parvedė ją vidun vos išvarius Kaloną, o sesuo Merė Andžela ką tik sakė eisianti pas ją.

– Aha, prisimenu, kaip Kramiša pasodino močiutę į vežimėlį. Aš tik...

Nutilau. Ką aš tik? Kaip galiu žodžiais apsaityti nuojautą, kad mano geriausiai draugei ir jos bičiuliams kažkas ne taip?

– Tu tik pavargai ir nespėjai nusiraminti, – švelniai pratarė Stivė Rei.

Ar jos akyse šmėkštelėjo supratingumas? Ar kitas, baisnis jausmas?

– Suprantu, Z., ir viskuo čia pasirūpinsiu. O tu paglobok Starką. Ji vėl mane apkabino, paskui stumtelėjo abatijos pusėn.

– Gerai. Dėkui, – pralemenau visai nekreipdama dėmesio į du vėplą, žiopsančius į mane.

Stivė Rei šūktelėjo įkandin:

– Klausyk, primink Darijui ar dar kam nors žvilgčioti į laikrodį. Iki saulėtekio liko vos valanda, juk žinai, kad mes su raudonaisiais jaunikliais bijome šviesos.

– Aha, gerai, nepamiršiu, – atsakiau.

Negerai, kad man darosi vis sunkiau *pamiršti*, jog Stivė Rei nebe tokia, kokia buvusi.

ANTRAS SKYRIUS

Stivė Rei

– Gerai, klausykit abudu. Daugiau nekartosiu: *gražiai elkitės*. – Atsistojusi tarp dviejų vaikinų, Stivė Rei įsiramė rankomis į šonus ir dėbtelėjo į Eriką su Hitu. Neatitraukdama nuo jų akių, suriko: – Dalasai!

Vaikis atlėkė pas ją kaip vėjas.

– Kas yra, Stive Rei?

– Pakviesk Džonį B. Liepk jam kartu su Hitu apieškoti medžius priešais abatiją, palei Luiso gatvę, ar neliko Juodvarnių pašaipūnų. Aš patikrinsiu alėją prie Dvidešimt pirmosios gatvės.

– Viena? – paklausė Erikas.

– Taip, viena, – atržė Stivė Rei. – Gal pamiršai, kad treptelėjusi koja sudrebinčiau žemę, ant kurios stovi? Ir dar norėdama pakelčiau tave ir nusviesčiau ant paiko pavyduolio subinės. Tad gal kaip nors viena apžiūrėsiu tuos medžius.

Dalastas nusijuokė.

– Aš manau, kad raudona vampyrė su žemės gebėjimais nukerta mėlyną vampyrą aktorių.

Hitas prunkštelėjo ir nusijuokė; Erikas, žinoma, vėl pasipūtė.

– Ne! – įsikišo Stivė Rei, kol tie kvėšos nesusimušė. – Jei neturit ko gražaus pasakyti, tai ir tylėkit, kad jus kur.

– Kvietei mane, Stive Rei? – paklausė Džonis B., atsistodamas

greta. – Mačiau, kaip Darijus nunešė šaulį į abatiją. Jis liepė tave susirasti.

– Aha, – Stivė Rei lengviau atsiduso. – Judu su Hitu apieškote medžius priešais abatiją, prie Luiso gatvės. Pažiūrėkit, ar tikrai išsidangino Juodvarniai pašaipūnai.

– Tuojau! – atsakė Džonis B., juokais kumštelėdamas Hitui į petį. – Eikš, futbolininke, pažiūrėsim, iš kokio tu molio drėbtas.

– Tik dairykitės į tuos prakeiktus medžius ir šešėlius, – mokė Stivė Rei, purtydama galvą, o Hitas išsisuko, pasilenkė ir kelis syk mitriai smogė Džoniui B. petin.

– Gerai, – atsakė Dalasas eidamas kartu su tylinčiu Eriku.

– Ir kuo greičiau! – šūktelėjo Stivė Rei abiem vaikinų poroms. – Netrukus patekės saulė. Maždaug po pusvalandžio susitinkam priešais Marijos grota. Jei ką nors aptiksit, garsiai šaukit, ir mes atbėgsim.

Stivė Rei nulydėjo vaikus akimis norėdama įsitikinti, kad šie eina, kur siūsti, paskui nusigręžė ir sunkiai atsidususi patraukė savo keliu. Po galais, na ir velniava! Z. ji myli labiau už viską, bet tramdyti geriausios draugės vaikus – lyg kautis su slibiniais! Anksčiau Erikas jai atrodė gražiausias vaikas pasaulyje. Praleidusi su juo kelias dienas, Stivė Rei nusprendė, kad jis – tikras diegas, negana to, baisus savimyla. Hitas mielas, bet jis tik žmogus, ir Z. ne veltui dėl jo būgštavo. Žmonės tikrai miršta lengviau negu vampyrai ar net jaunikliai. Ji dirstelėjo per petį, dairydamosi Džonio B. su Hitu, bet viską apgaubė ledinė tamsa ir užstojo medžiai.

Stivė Rei nudžiugo likusi viena. Džonis B. pasirūpins Hitu. Tiesą sakant, smagu kuriam laikui nusikratyti jo ir pavyduolio Eriko. Matydama tuodu, ji dar labiau brangino Dalasą. Jis paprastas, su juo lengva. Toks lyg ir jos vaikas. Tarp jų *kažkas* yra, bet tai niekam netrukdo. Dalasas žino, kad Stivė Rei turi daug

rūpesčių, todėl negaišina jos. O kai ji turi laiko, jis džiaugsmingai ją pasitinka. Lengvai, mielai ir su vėjeliu! Štai koks tas Dalasas.

Z. galėtų iš manęs pasimokyti, kaip apsieiti su vaikinais, dingtelėjo Stivei Rei, klampojant per senų medžių giraitę, juosiančią Marijos grota ir skiriančią abatijos žemę nuo judrios Dvidešimt pirmosios gatvės.

Na, viena aišku – naktis visai šūdina. Nenuėjus nė tuzino žingsnių, trumpos šviesios Stivės Rei garbanos jau buvo permirkusios. Velnias, varva net nuo nosies galiuko! Mergina atgalia ranka nusibraukė veidą, šalta, šlapią lietaus ir ledo košę. Keistai tamsu ir tylu. Kraupu, kai Dvidešimt pirmojoje nedega nė vienas gatvės žibintas. Gatve nevažiavo nė vienas automobilis – net patruliuojantis policijos. Stivė Rei paslydo ir nučiuožė nuožulnuma. Kojomis atsitrenkė į kelkraštį, ir tik puiki raudonosios vampyrės naktinė rega leido nepasiklysti. Rodos, sprukdamas Kalona pasigrobė garsą ir šviesą.

Krūptelėjusi Stivė Rei vėl atgalia ranka nusibraukė nuo veido permirkusius plaukus ir susitvardė. „Nebūk kvaila kaip vištelė!“ Kalbėjo garsiai, o nuo to tapo tik dar nejaukiau, nes žodžiai ledinėje tamsoje nuskambėjo keistai griausmingai.

Kas gi jai, ko taip krūpčioja? „Gal dėl to, kad turiu paslapčių nuo geriausios draugės“, sumurmėjo Stivė Rei ir kietai sučiaupė lūpas. Tamsioje, ledinėje naktyje jos balsas skambėjo per garsiai.

Bet apie visa kita ji tikrai ketino papasakoti Z. Tikrai! Tiesiog nebuvo kada. O Z. ir taip turi galvosūkių. Ir... ir... apie tai kalbėti sunku, netgi su Zoja.

Stivė Rei paspyrė nulūžusią, apledėjusią šaką. Suprato, kad sunku – ne pasiteisinimas. Vis tiek pasikalbės su Zoja. Kitaip nieko nebus. Bet vėliau. Galbūt daug vėliau.

Prisimerkusi ir ranka prisidengusi akis, kad negeltų ledinis lietus, Stivė Rei pažvelgė į medžių šakas. Net audringą naktį

matė puikiai ir nudžiugo neišvydusi tykančių didelių juodulių. Nusprendusi, kad eiti gatvės pakraščiu bus lengviau, pasuko Dvidešimt pirmąją gatvę tolyn nuo abatijos vis žvalgydamasi aukštyn.

Tik prie pat tvorelės, skiriančios vienuolyno sklypą nuo prabangaus daugiabučio, Stivė Rei jį užuodė.

Kraują.

Negerą kraują.

Ji sustojo. Kone sužvėrėjusi uodė orą. Tvyrojo drėgnas, priplėkęs žemę dengiančio ledo kvapas, buvo justis švarus, aštrus kaip cinamonas žiemos medžių ir žmogaus rankų darbo asfalto po jos kojomis kvapai. Nekreipdama į juos dėmesio, ji susitelkė į kraują. Tai buvo ne žmogaus ir net ne jauniklio kraujas, todėl jis nedvelkė saulute ir pavasariu – medumi ir šokoladu – meile, gyvastim ir viskuo, apie ką tik ji svajojo. Ne, šitas kraujas dvokė tamsa. Jis atrodė tirštas. Jame buvo per daug kažko nežmogiško. Bet tai vis tiek buvo kraujas, ir jis ją masino, nors giliai širdyje Stivė Rei suvokė, koks jis negeras.

Prie pirmų raudonų dėmių ją atvedė keistas, nežemiškas kvapas. Audringoje apsiniaukusio priešaušrio tamsoje net ir ypatinga jos rega įžiūrėjo tik tamsias dėmes ant gatvę ir šalikelę aptraukusio ledo. Bet Stivė Rei suprato, kad ten kraujas. Daug kraujo.

Srūvančio ne iš gyvūno ir ne iš žmogaus.

Skystos tamsos pėdsakai krešėjo ant plikledžio, toldami nuo gatvės, gilyn į giraitės tankmę už abatijos.

Tučiuojau suveikė plėšrūnės instinktai. Stivė Rei sėlino paslapčia, vos alsuodama, beveik be garso sekė kraujo šliūže.

Ji rado po vienu iš storiausių medžių, sukniubusį po didžiule, ką tik nulūžusia šaka, lyg atsivilkusį čia pasislėpti ir nudvesti.

Stivė Rei net suvirpėjo iš baimės. Tai buvo Juodvarnis pašaipūnas.

Milžiniškas. Stambesnis, negu jai atrodydavo iš tolo. Jis tysojo ant šono, įsikniaubęs į žemę, tad veido gerai neįžiūrėjo. Didžiulis sparnas perkreiptas – aiškiai lūžęs, o keistai sulenkta žmogaus ranka, kurią jis buvo prigulęs, visa kruvina. Kojos irgi buvo žmogaus, pariestos, lyg gulint gemalo poza. Ji prisiminė, kaip Darijus iššovė, kai juodu su Z. ir kitais lyg akis išdegę atlėkė Dvidešimt pirmąją į abatiją. Taigi, jis pašautas padangėje.

– Vėlnias, – sukuždėjo ji. – Na, ir žnektelėjo.

Susidėjusi delnus prie burnos, Stivė Rei jau ketino šaukti Dalsą, kad jis su kitais vaikiniais padėtų jai kur nors nuvilkti kūną, bet Juodvarnis pašaipūnas sudrebėjo ir atsimerkė.

Ji sustingo. Jiedu žvelgė vienas į kitą. Raudonos padaro akys išsiplėtė iš nustebimo, neįtikėtina žmogiškos paukščio veide. Jos vėrė ją, lakstė aplink tikrindamos, ar ji viena. Stivė Rei nejučia priritūpė, lyg gindamasi ištiesė rankas ir susikaupė, rengdamasi šauktis į pagalbą žemę.

Tada Juodvarnis pašaipūnas prašneko:

– Nužudyk mane. Pribaik, – vos iškošė dusdamas iš skausmo.

Jo balsas buvo toks žmogiškas, toks netikėtas, kad Stivė Rei nuleido rankas ir apstulbusi žengė atatupsta.

– Tu moki kalbėti! – leptelėjo ji.

Tada Juodvarnis pašaipūnas galutinai pribloškė Stivę Rei ir negrįžtamai pakeitė jos gyvenimą.

Jis nusikvatojo.

Sausu, sarkastišku juoku, pasibaigusiu skausminga dejone. Bet tai buvo juokas, ir prabilo jis kaip žmogus:

– Taip, – gaudė orą jis. – Moku kalbėti. Stipriai kraujuoju. Galiu numirti. Nužudyk mane, ir viskas bus baigta.

Jis pamėgino atsisėsti, lyg nekantraudamas pasitikti mirtį, bet vos krustelėjęs suriko iš skausmo. Akys užvirto, ir jis, netekęs sąmonės, susmuko ant sušalusios žemės.

Stivė Rei pajudėjo pirmiau, negu spėjo apsispręsti. Prisiartinusi dvejojo vos akimirka. Juodvarnis nukrito kniūbsčias, todėl ji be vargo pastūmė sparnus į šalį ir suėmė jį už pažastų. Padaras buvo stambus, labai stambus – kaip tikras vyras, ir Stivė Rei įtempė raumenis. Bet jis buvo toks lengvutis, kad vilkti neprireikė jokių pastangų. Kaip tik tuo metu protas ėmė klykti: *Ką darai? Ką darai? Ką darai?*

Ką ji čia dabar daro?

Stivė Rei nežinojo. Žinojo tik, ko *nepadarė*. Ji nenužudė Juodvarnio pašaipūno.